

[Statsministeren]

Samtidig med at Danmark støtter disse bestræbelser for at hjælpe u-landene, videreføres den danske u-landshjælp både bilateralt og gennem de internationale organer med sigte på at nå op på 0,7 pct. i 1980. Regeringen lægger i sin humanitære bistand vægt på at medvirke til løsningen af de mange påtrængende humanitære problemer verden over. Det drejer sig også om bådflygtningene fra Vietnam, men ikke alene om disse. Deres problem er alvorligt og stort, men talmæssigt udgør de dog mindre end 10 pct. af det samlede antal flygtninge, som FN's højkommisær har ansvaret for. Vores, altså Danmarks, faste kvota på 500 pladser er endnu ikke opbrugt for 1979, og vi har lovet højkommisæren at forøge denne, så snart han anmoder om det.

Inden for De europæiske Fællesskaber sker der netop i disse dage 2 vigtige begivenheder. For det første traktaten om Grækenlands optagelse i EF, der er blevet underskrevet i denne uge, og for det andet de direkte valg til Europa-Parlamentet, som finder sted nøjagtigt om en uge. Disse to begivenheder understreger hver på sin måde de fremskridt i demokratiets retning, som er sket i Europa i de senere år. Begge begivenheder viser EFs rolle i denne proces. Det er mit håb, at flest mulige danske vil benytte den nye mulighed for direkte at tage stilling til de europæiske problemer, som valget til Europa-Parlamentet giver.

Når jeg nu vender mig til de indre problemer, skal jeg minde om, at da regeringen blev dannet sidste efterår, pegede vi på, at baggrunden for regeringsdannelsen var den vanskelige økonomiske situation og det behov, den rejste for en større politisk stabilitet som grundlag for en mere langsigtet politik. Vi understregede, at regeringens hovedopgave ville være at skabe et bedre grundlag for produktion og beskæftigelse. Den første forudsætning for, at det kunne lykkes, var, at underskuddet på betalingsbalancen over for udlandet blev formindsket i 1979 og de følgende år. Men regeringen nøjedes nu ikke med denne hensigtserklæring. På baggrund af den viden, vi dengang havde om den økonomiske udvikling og de økonomiske udsigter, fremlagde vi og fik vedtaget her i folketinget en stramning af prislovgivningen, besparelser på statsbudgettet og øgede statsindtægter.

Det er regeringens faste overbevisning, at sådan som den økonomiske situation og konjunkturtrendenserne tegnede sig sidste efterår, ville denne stramning være i stand til at fremkalde den nødvendige drejning i den økonomiske udvikling og først og fremmest at give os en tiltrængt nedgang i underskuddet på betalingsbalancen. Det var dog en yderligere forudsætning, at forårets overenskomstafslutning blev gennemført uden omfattende arbejdskampe og med en beskedent stigning i de overenskomstmæssige ydelser.

Vi undgik omfattende arbejdskampe. Jeg er klar over, at der fra flere sider er rejst kritik af resultatet, men vil man nøgternt vurdere slutresultatet, kommer man ikke uden om at erkende, at der kun blev givet meget lidt til lønmodtagerne ud over, hvad der allerede var indeholdt i de udløbne overenskomster. Det drejede sig hovedsagelig om en meget moderat forhøjelse af garantilønnen. Ingen kunne med rette forvente, at det ville være muligt at opnå accept af eller forståelse for overenskomster, der byggede på en snævrere ramme. På den anden side kan vi i dag konstatere, at forlængelsen af overenskomsterne i det store og hele er taget til efterretning af lønmodtagerne.

Alligevel må vi i dag se i øjnene, at den konkrete talmæssige målsætning vedrørende betalingsbalancen for 1979 ikke vil blive opfyldt. De forudsætninger om det internationale konjunkturførløb, vi dengang byggede på, er på afgørende punkter blevet ændret. Siden den internationale krise satte ind i slutningen af 1973, har verdensøkonomien været præget af en meget betydelig ustabilitet, som i høj grad hænger sammen med udviklingen på olie- og råvaremarkederne. Det var de meget betydelige prisstigninger på olieprodukter og råvarer, som var den direkte årsag til krisens gennembrud i 1973. I det sidste halve års tid er vi blevet stillet over for nye og meget betydelige prisstigninger kombineret med et uafviseligt krav om en direkte reduktion af vort forbrug af olieprodukter. Siden den kriseagtige stigning i oliepriserne i slutningen af 1973 satte ind, kan jeg oplyse, at prisen på brændselolie er steget til mere end det firdobbelte. Alene stigningen i oliepriserne i denne periode har belastet Danmarks betalingsbalance med 11-12 mia kr. årligt, og alene prisstigningen i forhold til sidste efterår koster os over 2 mia kr. Hertil